

Hvorfor er bekreftelse viktig?

Bekreftelse omfatter å se, anerkjenne og forstå. Å bekrefte ungdom som er pårørende, handler om å se og forstå den unge i sin pårørendesituasjon og anerkjenne at det som har skjedd og skjer i familien, påvirker hen.

SE

Å se handler om å se ungdommen i sin sammenheng. Å ikke kunne bo sammen med foreldrene sine kan skape følelser som bekymring, tristhet, savn, lettelse, skam og skyld hos ungdommen. Disse følelsene kan blande seg sammen og være der samtidig, og det kan være krevende å håndtere følelsene på egen hånd. At følelsene blir sett og møtt kan gjøre at ungdommen forstår at det de kjenner på ikke er rart eller farlig, men naturlig og forståelig..

ANERKJENNE

Anerkjennelse handler om å erkjenne at ungdommen er påvirket av det å ikke kunne bo med foreldrene sine. Det som har skjedd og skjer med tanke på sykdom og konsekvenser av sykdom påvirker også ungdommen. Den unge trenger anerkjennelse for at foreldrene har betydning for hen på godt og vondt, uavhengig av sykdom og samvær. Hvilken påvirkning situasjonen har og har hatt, vil variere fra person til person. Men å ha som utgangspunkt at ungdommen er berørt, uavhengig av hvordan, er en viktig anerkjennelse. Noen kan synes å ikke streve så mye, og finne seg fort til rette. Det betyr ikke at ungdommen ikke er berørt, men kan være uttrykk for at hen har god øvelse i å tilpasse seg andre sine behov og dempe sine egne. Slik tilpasning er ikke uvanlig for barn som er pårørende.

FORSTÅ

Unge pårørende, trenger at voksne omkring dem forstår hva det innebærer å være et pårørende barn. Når ungdom møter forståelse, kan vanskelige følelser bli lettere å leve med, selv om de er krevende og slitsomme. Av og til kan gode følelser skape dårlig samvittighet og følelser kan blande seg sammen. Å bli møtt med forståelse da, kan hjelpe ungdommen til å forstå seg selv og sine egne reaksjoner. Da blir det å savne familien sin, samtidig som man er glad i fosterfamilien sin, ikke så farlig. Forståelse og anerkjennelse kan gi muligheter til å se situasjoner på andre måter.

Det er selvsagt stort spenn i reaksjoner, tanker og følelser for ungdom mellom 13 og 18 år. Det som kjennetegner ungdomstiden er løsrivelse fra voksne omsorgspersoner og familie, og at venner og jevnaldrende blir gradvis viktigere. Å ikke bo med egne foreldre og gjerne ha spørsmål, bekymringer, skyld eller skam knyttet til opprinnelsesfamilien kan gjøre denne tiden ekstra krevende og sårbar for barn i fosterhjem. I ombyggingen fra å være barn til å gradvis bli voksen kan det være vanskelig å sette ord på tanker og følelser, og initiativ fra de voksne om å snakke om det som skjer kan gjerne bli møtt med avvisning. Usikkerhet kan gjøre det ubehagelig for ungdommer å bli sett og de kan trenge bekreftelse på andre måter enn da de var yngre. Ungdommen trenger at du ikke lar deg avvise, men at du respektfullt forsøker igjen på andre måter og til andre tider.